

Arrest

nr. 238 521 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2019 is verzoeker aangekomen in België. De gemachtigde van de minister neemt op 22 maart 2019 de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Op dezelfde dag doet verzoeker een verzoek tot internationale bescherming.

Op 16 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 220 972 van 9 mei 2019 de beslissing vernietigt.

Op 7 oktober 2019 neemt de CGVS een nieuwe beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 233 969 van 12 maart 2020 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan verzoeker.

Op 9 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

naam : H. A. voornaam : J. M. geboortedatum : (...)1987

geboorteplaats : Barquisimeto nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 12/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1 ", van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 8 van het Ministerieel Besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID19 tegen te gaan, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Première branche La décision entreprise a été adoptée le 9.4.2020, alors que l'Union européenne est paralysée par une crise sanitaire sans précédent.

L'arrêté ministériel du 23.3.2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19 (abrogeant l'arrêté ministériel du 18.3.2020 contenant des dispositions similaires), dispose en son article 7 que « les voyages non essentiels au départ de la Belgique sont

interdits ». Les déplacements au sein de la Belgique sont également limités aux cas urgents et de nécessité (article 8).

Dès le 12.3.2020, des premières mesures avaient été adoptées en Belgique¹, le Conseil National de sécurité s'étant réuni les 10, 12 et 17 mars². Dès le 17.3.2020 (jour d'adoption de la décision entreprise), le confinement total de la population a été confirmé³. La partie adverse, qui a la particularité d'être à la fois en charge de la santé et de la migration au sein du gouvernement fédéral⁴, adopte dans le cadre de son deuxième portefeuille des décisions incompatibles avec les mesures adoptées dans le cadre de son premier portefeuille. Elle était présente, le 17.3.2020, à la conférence de presse annonçant les mesures renforcées de confinement⁵. Elle ne peut prétendre, dès lors, les ignorer.

Lors de l'adoption de la décision entreprise, le confinement était en vigueur et les voyages non essentiels au départ de la Belgique étaient interdits.

Afin d'enrayer la propagation du Covid19, la Commission européenne a par ailleurs autorisé l'introduction de restrictions à la libre circulation dans l'espace Schengen⁶. Des contrôles sont organisés tant à la frontière belge qu'à la frontière des autres Etats membres.

Il en découle que le requérant est tenu de rester confiné à Tournai, pour une période indéterminée, et ne pouvait, dès sa notification, exécuter la décision entreprise (ne pouvant ni se déplacer en Belgique, ni franchir une frontière extérieure de l'espace Schengen).

La partie adverse a adopté à l'encontre du requérant une décision (ordre de quitter le territoire endéans 30 jours) qu'elle sait inexécutable. Ladite décision est par conséquent disproportionnée et illégale, et viole le principe de proportionnalité et le principe de bonne administration, précisé au moyen, lu en combinaison avec l'article 7 de la loi du 15.12.1980 et les articles 7 et 8 de l'arrêté ministériel du 23.3.2020.

A défaut de faire mention de ces circonstances sanitaires exceptionnelles rendant impossible l'exécution, par le requérant, de la décision entreprise, cette dernière n'est en outre pas valablement motivée, en violation des dispositions et principes visés au moyen.

Deuxième branche

Dans son préambule, l'arrêté ministériel du 23.3.2020 met en avant le risque encouru en terme de « mortalité ». Il repose par conséquent sur des considérations relevant de l'article 2 de la CEDH et de l'article 2 de la Charte. A tout le moins est-il question d'éviter d'exposer les destinataires de l'arrêté ministériel (le requérant, mais également toute personne avec qui il pourrait être en contact) à des traitements incompatibles avec l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte. Le préambule se lit, notamment, comme suit :

« Considérant l'article 191 du Traité sur le Fonctionnement de l'Union européenne qui consacre le principe de précaution dans le cadre de la gestion d'une crise sanitaire internationale et de la préparation active à la potentialité de ces crises ; que ce principe implique que lorsqu'un risque grave présente une forte probabilité de se réaliser, il revient aux autorités publiques d'adopter des mesures urgentes et provisoires ;

Considérant la déclaration de l'OMS sur les caractéristiques du coronavirus COVID-19, en particulier sur sa forte contagiosité et son risque de mortalité ;

Considérant la qualification par l'OMS du coronavirus COVID-19 comme une pandémie en date du 11 mars 2020 ;

Considérant que, en date du 16 mars 2020, l'OMS a relevé à son degré maximum le niveau de la menace liée au COVID-19 qui déstabilise l'économie mondiale et se propage rapidement à travers le monde ;

Considérant la propagation du coronavirus COVID-19 sur le territoire européen, et en Belgique, et l'évolution exponentielle du nombre de contaminations ; que les mesures prises jusqu'à présent n'ont pas suffi à endiguer cette évolution exponentielle; que le taux d'engorgement des hôpitaux, en particulier des services de soins intensifs, devient critique ;

Considérant l'urgence et le risque sanitaire que présente le coronavirus COVID-19 pour la population belge ;

Considérant que le coronavirus COVID-19 est une maladie infectieuse qui touche généralement les poumons et les voies respiratoires ;

Considérant que le coronavirus COVID-19 semble se transmettre d'un individu à un autre, par voie aérienne ; que la transmission de la maladie semble s'opérer par tous les modes possibles d'émission par la bouche et le nez ;”

Les mesures annoncées dès le 17.3.2020 et confirmées dans les arrêtés ministériels des 18.3.2020 et 23.3.2020, affectent tant le droit à la vie que le droit de ne pas être exposé (et de ne pas potentiellement exposer les autres) à des traitements inhumains et dégradants, notamment la maladie. En adoptant des décisions contraires à ces mesures (ordre de quitter le territoire alors que les voyages au départ de la

Belgique sont interdits), la partie adverse viole également les articles 2 et 3 de la CEDH et 2 et 4 de la Charte.”

2.2 Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen op 9 april 2020 terwijl op dat ogenblik reeds maatregelen door de regering waren genomen in het kader van de corona-crisis. Zo was het reeds verboden om niet-essentiële verplaatsingen te maken op het Belgisch grondgebied. Binnen het Schengengebied werd het vrij verkeer tussen de lidstaten eveneens aan banden gelegd. Verzoeker kon bijgevolg onmogelijk voldoen aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde heeft een beslissing genomen die onuitvoerbaar is voor verzoeker. In een tweede onderdeel van het middel benadrukt verzoeker dat hij door het uitvoeren van de bestreden beslissing kan blootgesteld worden aan de ziekte COVID19, hetgeen een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 4 van het Handvest uitmaakt.

In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op een schrijven van 13 mei 2020 waarbij werd meegedeeld dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een schrijven van de gemachtigde van de minister bevat van 13 mei 2020 waarin wordt vermeld dat verzoeker niet langer wordt verwacht het grondgebied van het Rijk te hebben verlaten tegen 16 mei 2020 maar pas op 15 juli 2020. Het schrijven bevat tevens de reden van deze beslissing, met name *“Restrictions liées au Covis-19”*. De gemachtigde van de minister hield bijgevolg weldegelijk rekening met de maatregelen die genomen werden in het kader van de corona-crisis.

Bovendien moet erop worden gewezen dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België, krachtens artikel 13 van ministerieel besluit van 23 maart 2020, slechts van toepassing is tot en met 30 juni 2020. Verzoeker betwist verder ook niet dat hij op het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet). De verzoeker kan dan ook, los van hetgeen voorafgaat, niet ernstig beweren dat het bestreden bevel onmogelijk kan worden uitgevoerd. De Raad wijst er op dat het hoogstens om een tijdelijke belemmering gaat, tot 30 juni 2020 en stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat er vanaf 1 juli 2020 geen reizen vanuit België zouden kunnen plaatsvinden, ondanks de huidige doch tijdelijke maatregelen inzake de beteugeling van de COVID-19 pandemie. De bestreden beslissing getuigt aldus niet van een disproportionaliteit door een bevel om het grondgebied af te leveren waarvan de uitvoeringstermijn is verlengd is tot 15 juli 2020.

In de mate verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing op 15 juli 2020 nog steeds onuitvoerbaar is, kan verzoeker aan de gemachtigde om een verlenging van de uitvoeringstermijn vragen, voor zover de gemachtigde niet uit eigen beweging de uitvoeringstermijn zou verlengen mocht dat om reden van de pandemie of regeringsmaatregelen noodzakelijk zijn.

De kritiek dat hij kan worden blootgesteld aan de ziekte is eveneens niet dienstig, nu de gemachtigde, in weerwil van verzoekers betoog, anticipeerde op de maatregelen die niet-essentiële verplaatsingen en het vrij verkeer op het Schengengrondgebied aan banden legden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 4 van het Handvest.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Il est bien connu que la situation humanitaire au Venezuela est particulièrement grave et préoccupante. Près de 5 millions de Vénézuéliens ont fui pour échapper à la crise politique, économique et humanitaire qui frappe le pays. De nombreux Vénézuéliens n'ont plus accès aux produits de première nécessité, tels que la nourriture et les soins de santé.

Au cours des derniers mois, la situation humanitaire a atteint un nouveau pic.

L'organisation internationale CARE explique :

“Venezuela is experiencing an unprecedented and man-made humanitarian crisis, causing a mass exodus of its people. Thousands of children are at risk of dying from malnutrition and people are contracting formerly eradicated diseases such as measles.”⁷

Dans le rapport annuel d'Human Rights Watch de 2019, il est écrit que :

"Venezuelans are facing severe shortages of medicine, medical supplies, and food, seriously undermining their rights to health and food. In 2017, the Venezuelan health minister released official data for 2016, indicating that, during that year, maternal mortality had increased 65 percent, infant mortality 30 percent, and cases of malaria 76 percent. Days later, the health minister was fired. The government has not since published epidemiological bulletins.

The Pan American Health Organization has reported increasing numbers of patients with such diseases as malaria, tuberculosis, measles, and diphtheria. Until 2016, measles and diphtheria, which are preventable through vaccination, had been eliminated in Venezuela."8

Il ressort du rapport CEDOCA le plus récent (publié le 1.7.2019) que :

"Op 21 mei 2019 publiceert UNHCR een guidance note on international protection considerations for Venezuelans. In deze nota geeft UNHCR aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, de publicatiedatum van de vorige guidance note. Ook op humanitair vlak gaat de situatie achteruit. UNHCR spreekt zich uit tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers:

"In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law".

In april 2019 rapporteren Johns Hopkins University en Human Rights Watch (HRW) over de humanitaire noodsituatie in Venezuela. Onder meer wordt aangestipt dat grote aantallen hiv- patiënten hun behandeling dienen stop te zetten omdat antiretrovirale middelen in het land niet beschikbaar zijn: "Venezuela is the only country in the world where large numbers of individuals living with HIV have been forced to discontinue their treatment as a result of the lack of availability of antiretroviral (ARV) medicines. A 2018 PAHO report estimated that nearly nine of ten Venezuelans living with HIV registered by the government (69,308 of 79,467 people, or 87 percent) were not receiving ARV treatment, though the actual number of people who need ARVs is unknown".

Op 1 april 2019 rapporteert Foreign Policy over een confidentieel rapport van de Verenigde Naties van maart 2019 over de humanitaire noodsituatie in Venezuela. Volgens dit rapport zou ongeveer een kwart van de Venezolaanse bevolking dringende hulp nodig hebben. Ook Reuters citeert uit dit rapport: "There are an estimated 2.8 million people in need when it comes to healthcare, (...), including some 300,000 people whose lives are at risk because they have been unable to access medicines or treatment for diseases like cancer, diabetes and HIV for more than a year".9

En février 2020, les Nations Unies annonçaient qu'une personne sur trois au Venezuela n'avait pas suffisamment à manger.

Le Covid19 aggrave encore la crise humanitaire qui sévit au Venezuela. En raison d'une grave pénurie d'établissements de soins de santé, le pays se dirige vers une véritable catastrophe. Le Financial Times explique :

"Few countries are in a worse position to deal with Covid-19 than Venezuela. It was already reeling from US sanctions amid a worsening economic and social crisis, and has now been hit by lower oil prices which have slashed what is virtually its only legal source of revenue. Its health system is falling apart. One recent study concluded the country was the worst-prepared in the Americas to deal with a pandemic, behind the likes of Haiti and Honduras. Most clinics lack basic equipment such as gloves, soap and surgical masks and gowns — or even clean water. At the Magallanes de Catia hospital, staff are making their own masks, water is available only in emergencies, there is no soap and no disinfectant. The situation is similar at the José Manuel de los Ríos children's hospital and at other clinics across the city.

President Nicolás Maduro pleaded with the IMF last week for a \$5bn loan to deal with the pandemic, but the fund turned him down saying there was no clarity over who rules the country. With the government scrambling for cash, analysts say the chances of a military coup or perhaps a desperate civil uprising is increasing."10

Human Rights Watch a affirmé le 12.3.2020 que: Venezuela's Health Care Crisis now poses a global threat":

"The country's health system is collapsing. Hospitals have closed or are operating at a fraction of their capacity, many without regular access to electricity or water. The public health infrastructure is so weak that in 2019, Venezuela had the world's steepest rise in malaria cases. Vaccine-preventable diseases such as measles and diphtheria have already returned long before the epidemic hit. [...]

Venezuela's health care infrastructure is so weak that the most basic recommendation—handwashing—is difficult even for health care providers, who work under difficult conditions. The Venezuelan doctors and nurses we have interviewed over the past few months say that soap and disinfectants are virtually nonexistent in their clinics and hospitals. As inflation has risen and salaries have been devalued, it has

become impossible for them to bring in their own supplies. Public hospitals in Caracas, the capital, are also suffering regular water shortages. In remote hospitals, the shortages have lasted weeks to months. Patients and personnel are required to bring their own water for drinking and sometimes for flushing toilets.

Imagine what will happen to health workers and patients when COVID-19 emerges in Venezuela. Just one case in a hospital could lead to transmission within the system, putting already sick patients at risk. Around 3.4 percent of confirmed coronavirus patients have died, according to the World Health Organization. The death rate would likely be higher in Venezuela, where there is no capacity for complex care due to a lack of basic X-rays, laboratory tests, intensive care beds, and respirators.”¹¹

Le 19.4.2020, la presse belge se faisait l'écho de ces multiples carences, dans un article intitulé « Coronavirus au Venezuela : famine, désespoir... Le confinement est intenable dans les quartiers populaires » :

En plus de l'essence qui est devenue introuvable, tous les services de base disparaissent peu à peu. "Actuellement le principal problème c'est la pénurie d'eau. Il n'en vient plus, raconte Maria-Gabriela, une institutrice. Le peu qu'on a, on l'économise. Mon mari brave la quarantaine pour en trouver. Mais il n'y a plus d'essence non plus... Donc il ne peut même plus sortir travailler et nous ramener de quoi manger. " D'autant qu'après plus d'un mois de quarantaine, la nourriture commence à manquer dans les supermarchés et les prix explosent. « Je n'ai rien à manger chez moi", s'indigne Anamesa. (...) »¹²

Un autre quotidien belge titrait, le 13.4.2020, « Au Venezuela, le cauchemar des habitants des favelas : si je ne meurs pas du virus, je mourrai de faim »¹³.

Pendant ce temps, le Président Trump a lancé de grandes manoeuvres militaires à la frontière avec le Venezuela¹⁴, menaçant de plonger le pays dans un chaos supplémentaire : après le chaos humanitaire et politique, le chaos sanitaire, voici le chaos militaire. Deux américains ont été arrêtés au Venezuela pour tentative d'invasion¹⁵. La tension entre les Etats-Unis et le Venezuela monte encore d'un cran. France24 a réalisé un reportage édifiant au Venezuela¹⁶. La population meure littéralement de faim. A la minute 7, le personnel d'un hôpital explique manquer de tout (de matériel, de personnel, mais aussi d'eau et d'électricité). Un médecin explique que les hôpitaux sont devenus des mouroirs sans assistance.

En mai 2019, le HCR a souligné, dans ses recommandations, que la situation au Venezuela se détériorait rapidement : "Since the issuance of the Guidance Note on the Outflow of Venezuelans, the security and humanitarian situation has worsened in Venezuela, causing outflows to neighbouring countries, other countries in the region, and countries further afield to reach 3.7 million people. Given the deteriorating circumstances in Venezuela, UNHCR reiterates its call to States receiving Venezuelans to allow access to their territory and highlights the critical importance of ensuring access to asylum procedures or to group-based protection arrangements with adequate safeguards.”¹⁷

Le Parlement européen a adopté une résolution en juillet 2018, et se déclare, dès le premier point, « profondément choqué et alarmé par la situation humanitaire désastreuse au Venezuela, qui a fait de nombreux morts et s'est soldée par un flux sans précédent de réfugiés et de migrants vers les pays voisins et au-delà » et « exprime sa solidarité avec tous les Vénézuéliens contraints de fuir leur pays pour pouvoir bénéficier des conditions de vie les plus élémentaires, du fait de l'absence d'accès à l'alimentation, à l'eau potable et aux services de santé ». Au point 4, il

« invite les États membres de l'Union à apporter immédiatement des réponses ayant pour finalité la protection des réfugiés et des migrants vénézuéliens présents sur leurs territoires, tels que des visas humanitaires, des dispositifs de séjour extraordinaire ou d'autres cadres migratoires régionaux, assorties des garanties de protection y afférentes; demande aux autorités vénézuéliennes de faciliter et d'accélérer la délivrance et le renouvellement des documents d'identité à leurs propres ressortissants, que ce soit au Venezuela ou à l'étranger”¹⁸

Ces recommandations sont d'autant plus impérieuses que la situation au Venezuela continue inévitablement de se détériorer et qu'il est absolument impossible de réagir de manière appropriée à une crise sanitaire provoquée par le coronavirus.

L'Espagne, qui a accueilli de nombreux Vénézuéliens en fuite, leur octroie effectivement un titre de séjour temporaire en raison de la situation humanitaire catastrophique dans leur pays d'origine. Il ressort du rapport AIDA sur l'Espagne¹⁹ que :

« "Applicants from Venezuela have seen their applications frozen since 2013 on the basis of the aforementioned criteria. As a result, 12,818 claims lodged by Venezuelan nationals were pending at first instance in 2017 and 28,547 asylum claims were pending at the end of 2018. In 2018, the Audiencia Nacional provided additional guidance on the legal status of Venezuelans in Spain. According to the judgments, the socio-politic and economic crisis in Venezuela entitles Venezuelan asylum seekers to a residence permit in Spain under humanitarian reasons.

On 5 March 2019, the CIAR announced a policy granting one-year renewable residence permits "on humanitarian grounds of international protection" to Venezuelan nationals whose asylum applications

have been rejected between January 2014 and February 2019. As a result, a total of 35,130 humanitarian status were granted within a single year to Venezuelans, thus exceeding by far the number of refugee status. Only 50 Venezuelans were granted a refugee status in Spain in 2019 according to Eurostat statistics»”.

La plus haute juridiction administrative espagnole, l'Audiencia nacional, a décidé dans son jugement 2522/2018 du 25.6.2018 que la protection humanitaire devrait être accordée sur la base de la note d'orientation du HCR mentionnée ci-dessus. Cette jurisprudence a ensuite été confirmée à plusieurs reprises et transposée dans des directives administratives (comme cela ressort du rapport AIDA).

L'OIM, avec le HCR et l'Union européenne a communiqué publiquement en faveur de la régularisation des migrants vénézuéliens (excluant, par là même, l'idée d'un retour au pays d'origine) :

“While recognizing the sovereign right of States to manage their borders, the co-chairs stressed the importance of preserving access to asylum, strengthening the mechanisms that allow the identification of people in need of international protection, maintaining flexible entry policies, continuing regularizing and providing documents to Venezuelan refugees and migrants²¹, as well as facilitating family reunification”²².

Tant le CGRA que Votre Conseil reconnaissent la situation humanitaire catastrophique à laquelle fait face le Venezuela (qui s'est encore aggravée depuis lors, suite à la pandémie et à la menace d'invasion militaire du Président des Etats Unis).

Si Votre Conseil, dans le cadre de l'examen du besoin de protection internationale, estime à la lumière de la jurisprudence de la Cour de Justice Elgafaji, que le requérant ne présente pas de vulnérabilité particulière impliquant un besoin de protection internationale, il n'en demeure pas moins que la situation générale au Venezuela (aggravée depuis l'arrêt de Votre Conseil par la crise sanitaire et militaire, comme exposé ci-avant) entraîne pour le requérant un risque sérieux d'être exposé, en cas de retour, à des traitements incompatibles avec les articles 2 et 3 de la Convention et 2 et 4 de la Charte.

Le Conseil d'Etat a clarifié le moment d'examen du respect de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, dans un arrêt n°239.259 du 28.9.2017 :

« Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire ».

La partie adverse était tenue, lors de l'adoption de la décision entreprise, de s'assurer que leur exécution respecte les articles 2 et 3 de la Convention et 2 et 4 de la Charte. Ceci est d'autant plus vrai dans le cas du requérant, ressortissant d'un pays qui viole quotidiennement les droits fondamentaux de ses ressortissants, en les privant des ressources de première nécessité.

Force est de constater que tel n'a pas été le cas en l'espèce. La décision entreprise est parfaitement stéréotypée, et ne résulte pas d'un examen des dispositions cités ci-avant. L'examen de ces dispositions ne ressort pas non plus du dossier administratif (qui contient uniquement une fiche relative aux éléments listés à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980).

La décision entreprise n'est par ailleurs pas motivée quant au risque, connu de la partie adverse puisque souligné par le CGRA et Votre Conseil, d'exposer le requérant à des traitements incompatibles avec la Charte et la Convention. Elle viole dès lors également les dispositions et principes visés au moyen ayant trait à la motivation.”

2.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu worden in de bestreden akte duidelijk de juridische en de feitelijke overwegingen vermeld. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Tevens wordt erop gewezen dat zijn verzoek om internationale bescherming werd verworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 oktober 2019 en dat op 12 maart 2020 de Raad de weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht.

Verzoeker wijst op de ernstige humanitaire situatie in Venezuela. Bijna 5 miljoen inwoners zijn gevlucht van de politieke, economische en humanitaire crisis die het land treft. Velen hebben geen toegang meer tot de meest elementaire basisbehoeften, zoals voedsel en gezondheidszorg. Verzoeker citeert uit rapporten. In februari 2020 stelde de VN dat één op de drie personen in Venezuela niet voldoende kunnen eten. Covid-19 verergert de humanitaire toestand. Verzoeker citeert uit de Financial Times en Human Rights Watch. Het gezondheidssysteem stuikt volledig ineen. Bovendien stijgt de spanning met de Verenigde Staten, nu president Trump militairen heeft gestuurd naar de grens met Venezuela naar aanleiding van de aanhouding van twee Amerikanen op verdenking van het plegen van een aanslag. Het land stevent regelrecht op een zeer ernstige humanitaire crisis af. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij op de hoogte had moeten zijn van deze crisis en het risico op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM diende te analyseren alvorens de bestreden beslissing te nemen, doch nagelaten heeft dit te doen.

Met zijn betoog dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een analyse van de humanitaire crisis in Venezuela en naliel rekening te houden met de objectieve informatie aangaande de huidige politieke-economische en sociale crisis gaat de verzoeker eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het arrest van de Raad van 12 maart 2020 waarin het volgende wordt geduid:

“In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt het verzoekschrift dat de bevolking er niet meer in slaagt “te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”. Verzoekende partij wijst in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten “door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en aangehaalde COI's in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaaleconomische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil

stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaaleconomische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen.

Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen.

Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. Uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij – in vergelijking met zijn broer en zus – de beste job had, die hem in staat stelde zijn ouders te ondersteunen (“Vanuit SD hielp ik hen. En toen ik in Venezuela was, ik ben de jongste, ik had de allerbeste job, ik was degene die hen hielp.”, notities, p. 7). Daargelaten gelet op bovenstaande geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling als chauffeur voor de thesaurier, gaf hij tevens aan bij Procter and Gamble te hebben gewerkt in Venezuela (notities, p. 8) Bovendien deed verzoeker in de Dominicaanse Republiek ervaring op als koeltechniker (notities, p. 8; vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker gaf tevens aan dat hij verzekeringen en risicobeheer studeerde aan een privéuniversiteit, doch zijn diploma niet behaalde omdat hij zijn thesis niet indiende omwille van geldproblemen (notities, p. 8). Verzoeker woonde in Venezuela in bij zijn ouders, die eigenaar zijn van hun huis (notities, p. 4). Verzoeker gaf aan dat hij tevens een goede vriendin heeft van wie hij onderdak zou gekregen hebben (notities, p. 15). Verzoekers vader ontvangt een pensioen en zijn moeder werkte als verpleegkundige in een ziekenhuis en zou inmiddels met pensioen zijn (notities, p.6). Verzoekers broer en zus verblijven op heden in Venezuela, waar zij ondanks de moeilijke situatie verschillende jobs

uitoefenen om rond te komen (notities, p. 4, p. 6-7). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezende. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat niemand gespaard blijft van “de socio-economische situatie [...] behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid”, is dit een louter bewering nu verzoeker hoe dan ook niet in extreme armoede of materiële deprivatie leefde. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij in concreto dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.”

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is aldus door de Raad gebeurd op 12 maart 2020 – en aldus minder dan een maand voor het nemen van de bestreden beslissing – naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoeker. Bovendien, op één verwijzing na, citeert verzoeker uit rapporten die dateren van voor het arrest van de Raad. Er moet vanuit worden gegaan dat deze informatie mee in rekening werd gebracht door de Raad in zijn arrest. De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Het EHRM heeft in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In het kader van het verzoek tot internationale bescherming ingediend door de verzoeker, nam de Raad op 12 maart 2020 een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoeker in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt hij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing bijna onmiddellijk volgt op het arrest van de Raad waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. Verzoeker verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven aan te treffen die terug te vinden zijn in het arrest van de Raad van 12 maart 2020. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De Raad herhaalt dat verzoeker verwijst naar een aantal rapporten van onafhankelijke internationale organisaties. Op één verwijzing na dateren al deze rapporten van voor het arrest van de Raad van 12 maart 2020. In het rapport van Human Rights Watch dat dateert van dezelfde dag als het arrest van de Raad kan overigens niet worden gelezen dat het adviseert tegen een terugsturen naar Venezuela. In dit rapport wordt evenwel de vrees geuit voor een uitbraak van het coronavirus en anderzijds het gebrek aan een minimum aan beschermingsmateriaal, toegang tot elektriciteit en water in de ziekenhuizen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er op dit ogenblik een uitbraak is en dat de situatie in de gezondheidszorg niet langer onder controle is in Venezuela.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 2 van het EVRM of van artikel 2 van het Handvest merkt de Raad op dat verzoeker redelijkerwijs aannemelijk moet maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van zijn leven tot gevolg zal hebben. Het betoog van verzoeker dat Venezuela zich in een humanitaire crisis bevindt, volstaat niet om aan te tonen dat zijn leven in gevaar is bij een terugkeer.

Verzoeker wijst er ook op dat Spanje aan Venezolanen die het land zijn ontvlucht een tijdelijke verblijfsmachtiging geven omwille van de catastrofale humanitaire situatie in Venezuela. Ook het Europees parlement moedigt de lidstaten aan om Venezolanen de nodige bescherming te bieden als ze op hun grondgebied verblijven. Ook de IOM, het HCR en de EU pleiten voor een regularisatie van de Venezolanen.

Waar verzoeker met deze kritiek de verwerende partij verwijt geen voorlopige verblijfsmachtiging te hebben afgegeven, merkt de Raad op dat verzoeker evenwel, blijkens de stukken van het administratief dossier, geen machtigingsaanvraag heeft ingediend. Verzoeker betwist verder niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij kon bijgevolg met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Bovendien heeft de verwerende partij, wat de uitvoeringstermijn betreft, rekening gehouden met het Ministerieel Besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID19 tegen te gaan, door niet langer te verwachten dat verzoeker tegen 16 mei 2020 het grondgebied zou verlaten maar pas tegen 15 juli 2020. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt daarom evenmin aangetoond.

Daar verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN